

Старійшина Коїчі Аоягі
Сімдесятник

Руки допомоги, руки спасіння

*Давайте будемо виконувати пораду пророка,
наслідувати його приклад і щодня шукати тих,
хто потребує допомоги*

Мої брати і сестри, я глибоко вдячний за можливість виступати на цій конференції. Я вдячний за Президента Томаса С. Монсона і свідчу, що він є пророком живого Бога. Я глибоко вражений чудовим прикладом Президента Монсона, чії руки все його життя комусь допомагали або когось рятували.

Ми живемо у дні, коли багато людей зустрілися з бідною і потребують допомоги після руйнівних наслідків землетрусів, цунамі, ураганів та інших стихійних лих. Церква допомагає цим людям через гуманітарну допомогу. Члени Церкви щомісяця вірно вносять щедрі пожертвування від посту і з любов'ю служать. Вони буквально віддають свої руки, допомагаючи Господнім способом. Вони виконують заповідь Господа “пам'ята [ти] у всьому бідних і нужденних, хворих і страждальців, бо той, хто не робить цього, той не є Моїм учнем” (УЗ 52:40).

Сьогодні я б хотів поговорити про руки, які надають духовну допомогу і порятунок. Робота і слава Господа справді полягає в тому, щоб “здійснювати безсмертя і вічне життя

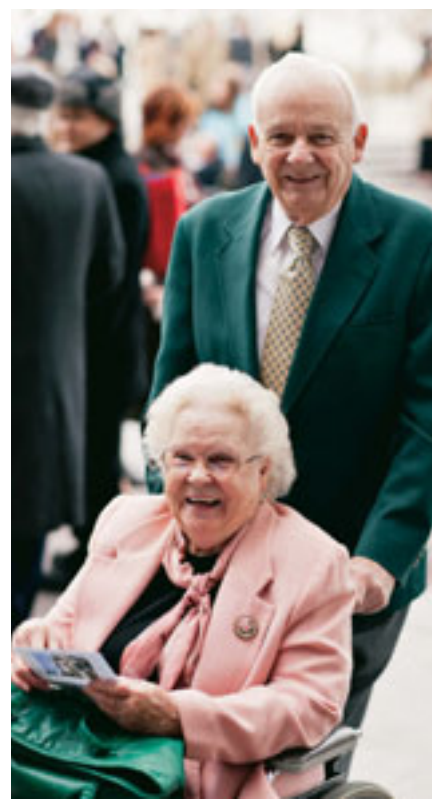
людини” (Мойсей 1:39). Багато хто навколо нас потребує духовної підтримки. Коли ми подаємо руку спасіння малоактивним членам Церкви, сім'ям, де не всі є членами Церкви, і тим, хто не нашої віри, ми всіх їх запрошуємо “прийти до Христа”¹.

Будучи новонаверненим до Церкви, я на собі відчув, що таке духовний порятунок, завдяки спасительним рукам вірного члена Церкви. Я виріс у Мацумото, Японія, недалеко від місця, де проходили зимові Олімпійські ігри в Нагано. Мое рідне місто дуже схоже на Солт-Лейк-Сіті—це долина, оточена красивими горами. Коли мені було 17, я зустрів двох американських місіонерів, старійшину Картера та старійшину Хаяші. Хоча наша різниця у віці становила лише два чи три роки, у старійшин було щось чудове, чого я раніше ніколи не відчував. Вони були старанні, веселі та сповнені світлом і любов'ю. Мене глибоко вразили їхні якості і я хотів стати таким, як вони. Я вислухав їхню послання і вирішив хреститися. Мої батьки, буддисти, були дуже проти мого хрещення. За допомогою

місіонерів і Господа мені дали дозвіл хреститися і завдяки цьому диву я був охрищений.

Наступного року я вступив до університету в Йогогамі. Живучи один, далеко від рідного міста і знайомих людей, я відчув самотність і відійшов від Церкви. Одного дня я отримав листівку від члена Церкви з мого міста. Вона написала, що чула, ніби я не відвідую церковні збори. Вона навела уривок з Писань і запросила мене повернутися до Церкви. Слова уривку приголомшили мене. Це допомогло мені зрозуміти, що мабуть-таки я втратив щось важливе. Багато днів потому я розмірковував і боровся з собою. Це також навяло мені спогади про заповнення місіонерів: “Якщо ти прочитаєш Книгу Мормона і запитаєш у палкій молитві чи є обіцяння, дане в книзі Моронія істинним, то силою Святого Духа дізнаєшся істину”².

Я зрозумів, що не молився всім серцем і вирішив зробити це. Одного ранку я прокинувся вдосвіта, став у моєї маленькій оселі на коліна і

щиро помолився. На мій подив підтвердження Святого Духа зійшло на мене, як і було обіцяно. Моє серце горіло, тіло тремтіло і мене переповнила радість. Силою Святого Духа я знав, що Бог Батько і Його Син Ісус Христос живуть і що Вони дійсно явилися Джозефу Сміту. У своєму серці я зобов'язався покаятися і вірно йти за Ісусом Христом решту мого життя.

Цей духовний досвід змінив моє життя докорінно! Я вирішив служити на місії із вдячності Господу і члену Церкви, яка врятувала мене. Після місії я був запечатаний у храмі до чудової дівчини і ми були благословенні чотирма дітьми. Не дивно, що це була саме та дівчина, яка врятувала мене, надіславши листівку у ту самотню оселю в Йокогамі багато років тому. Я залишаюся навіки вдячним за милість Господа і за допомогу цієї члена Церкви, яка запросила мене ще раз прийти до Христа³.

Я знаю, що кожного дня багато хто з вас особисто простягає руки любові і спасіння. Це і вірна сестра Товариства допомоги, яка піклується не тільки про сестер, яких їй доручили відвідати, але і про будь-яку іншу, яка захворіла і потребує

допомоги. Вона часто навідує і протягом років зміцнила віру багатьох. Я згадую єпископа, який часто приходив до вдів та вдівців свого приходу. Він продовжував служити таким способом багато років після свого відкликання.

Я знаю провідника священства, який віддає свій час юнакові, котрий втратив батька. Він відвідує з ним заходи, навчає євангелії і наставляє так, як це робив би рідний батько. Ще одна сім'я знаходить радість у поширенні євангелії. Батьки і діти свідчать про євангелію оточуючим і їх дуже люблять.

Виконуючи завдання Початкового товариства, моя п'ятирічна внучка кладе кукурудзяне зернятко у велику скляну пляшку щоразу, коли зробить якусь добру справу. Щодня, шукаючи нову добру справу, вона голосно співає пісню Початкового товариства: "Йди за пророком, йди за пророком, йди за пророком і не звертай!"⁴

У мене немає часу розповісти вам про усі добрі справи, які роблять члени Церкви. Вони виконують пораду пророка—не з почуття обов'язку чи відповідальності, а за своєю ініціативою, анонімно і радісно.

Іноді нам здається, що ми слабкі і нам не вистачає сили рятувати інших. Але Господь нагадає нам: "Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили" (Матвій 25:40).

Я завершу цитатою Президента Томаса С. Монсона: "Мої брати і сестри, нас оточують ті, хто потребує нашої уваги, заохочення, підтримки, утішення чи доброти—це можуть бути члени сім'ї, друзі, знайомі чи незнайомці. Ми всі в руках Господа тут, на землі, і маємо доручення служити і надихати Його дітей. Він покладається на кожного з нас"⁵.

Давайте будемо виконувати пораду пророка, наслідувати його приклад і щодня шукати тих, хто потребує допомоги, щоб ми могли бути руками Господа, які підтримують і рятують Його дітей. Про це я молюся в ім'я Ісуса Христа. Амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Проповідайте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2005), с. 1.
2. Див. Мороній 10:4–5.
3. Див. Матвій 11:28.
4. "Йди за пророком", *Збірник дитячих пісень*, с. 58–59.
5. Томас С. Монсон, "Що я сьогодні зробив для когось?", *Лягуна*, лист. 2009, сс. 85–86.